

П'ять уроків подорожнього

МИКОЛА ЛУЧОК

30 ЧЕРВНЯ 2026

Фрагмент із книжки «У пошуках Любові» («Кайрос», 2022).

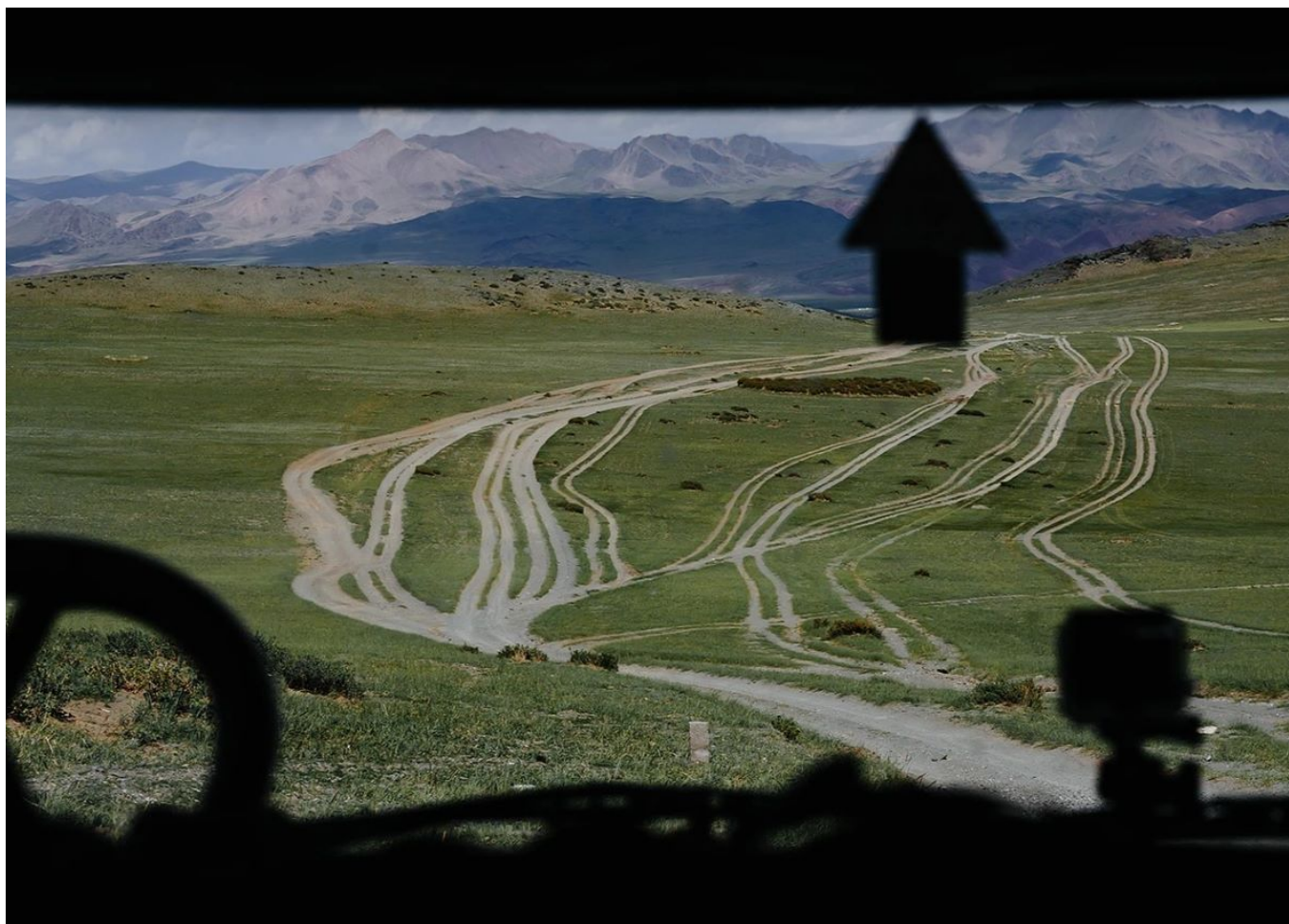

Фото: Dimitar Karanikolov

«Ангелам своїм Він повелить, щоб берегли тебе на всіх твоїх дорогах» (пор. Пс. 91, 11).

Коли людина в дорозі, відбувається дуже багато особливих подій, пов'язаних із кращим пізнанням себе, своїх слабких та сильних сторін, які хочеться змінити або розвинути, а також

подій, пов'язаних із пізнанням іншої людини, яка допомагає мені побачити як себе самого, так і світ унікальним чином, чого би не трапилось, якби не ця зустріч. У моєму житті важливу частину займають подорожі, паломництва, мандрівки. Це вже як спосіб життя, також пов'язаний із моїм покликанням до спільноти учнів Ісуса, які йдуть туди, куди їх Учитель посилає, запрошує. До моєї особистої зустрічі з Ісусом я теж подорожував, але ті подорожі відрізнялися. Чим? Якщо описати одним словом, то вони були більш егоїстичними і тому були більше позначені конфліктами та проблемами. Натомість подорожувати в компанії з Ісусом та довірити себе веденню Святим Духом – це завжди дивовижно позитивні події. Підсумую деякі аспекти того, чого можна навчитись у подорожах, та як вони впливають на життя людини.

Види подорожей

Подорож – це коли ти вирушаєш зі свого дому, зі свого звичного місця життя, перебування, роботи в іншу місцевість для того, щоб там пожити якийсь час, попрацювати, повчитися, відпочити, пізнавати щось нове, служити, молитися... Це можуть бути паломництва, походи в гори, поїздки на реколекції, відпустка на морі або відвідування нових міст, відрядження або участь у науковій конференції. Це особливе відчуття – що ти в дорозі.

Довіра

Щоби вирушити в дорогу, треба довіряти: собі – що я впораюся, Богові – що Він зі мною і піклується про мене, людям – що вони виконають добре свою частину (повезуть, проведуть, покажуть, підкажуть, приймуть). Без довіри людина радше не відважиться вирушити в дорогу. Але через це вона може втратити всі ті можливості, які їй дарують подорожі. Коли ж, довіряючи, людина виходить із дому, то в дорозі її довіра має можливість рости. Подорож є місцем, де людина зростає у довірі.

Розпізнання

Перед можливою подорожжю я ставлю собі такі запитання: «А для чого я б мав туди їхати? Яка мотивація? Від кого пропозиція цієї подорожі: чи вона походить від Бога?» Наприклад, коли мене запрошують провести реколекції або взяти участь у мандрівці, я часто дотримуюся

правила: дати собі три дні на відповідь. Під час цих трьох днів я розпізнаю, чи маю туди податись. Один із головних критеріїв прийняття рішення: чи Бог є в цій подорожі? Тобто чи я відчуваю в серці слова Бога «Я з тобою...» або «Це запрошення від Мене...» Це дуже важливо – щоб не вирушити у «безбожну подорож», бо все «безбожне» позбавлене правдивої радості.

Практичність

Пам'ятаю, коли я їхав на літні канікули після першого курсу духовної академії, у мене був величезний наплічник (на 85 літрів), напакований усякими речами на три місяці. Серед них було зо п'ять книг, зокрема величезний підручник з латинської мови, яку хотів «підтягнути» на канікулах. Як пізніше виявилось, я міг би обійтися навіть без половини речей, котрі взяв у дорогу. З роками я навчився бути щораз практичнішим. Як приклад, я спакував усі речі у закордонну поїздку, що з різними переїздами тривала два місяці, у невеликий наплічник (на 30 літрів). У мене це вже стало своєрідним хобі: як зібратися так, щоби взяти в подорож тільки необхідне.

Найбільше я навчився оцінювати свої потреби, а також відрізнити потреби від забаганок у піших паломництвах, у які вирушав на п'ять-десять днів, та у мандрівках у гори на три і більше днів. У таких умовах, коли докладаєш багато зусиль, аби пройти нелегкі 25–35 кілометрів на день у паломництві або 15–25 кілометрів – у горах, за різних погодних умов, виявляється правдива цінність тих речей, що найбільш необхідні для життя. В одному з паломництв я дізнався від молоді про таке цікаве поняття як «сухе прання». Це коли, наприклад, на прощі одягаєш чистий одяг і складаєш брудний в пакет, а коли закінчується чисте, – дивишся у свій «брудний» пакет та зі здивуванням знаходиш «чисті» речі.

Гостинність

У дорозі їжа та нічліг займають важливе місце. Вдома простіше: все обжите, все знайоме, своє ліжко, свій кут або кімната, знаємо, що і як стосовно їжі та пиття. В паломництві або в мандрівці буває по-різному... Людина в дорозі, паломник – для інших це завжди можливість отримати благословення. Коли хтось пригощає подорожнього їжею, напоєм або приймає на нічліг, обдаровує своєю увагою, – це створює досвід любові та дає плід радості. Згадую багатьох чудових людей, які змогли нагодувати, напоїти та прийняти до своїх домівок паломників. Це завжди переживаєш, як свято! Не дивно, адже Христос говорить: «Хто

приймає Моїх учнів, той Мене приймає, а хто Мене приймає, той приймає Мого Отця!» (пор. Мт. 10, 40–42). Подорожі та паломництва вчать мене приймати з вдячністю те, що може запропонувати інша людина. Вміння приймати – дуже важлива риса, яка зближує людей. Завдяки тому, що є хтось, хто потребує, і є хтось, хто дає, суспільство стає чутливішим на потреби одне одного. Коли я приймаю чийсь дар, то не тільки мене обдаровують, але я теж обдаровую людину, яка дає! Навіть коли подаєш склянку води та приймаєш її, йдеться про щось набагато більше, ніж про воду – твориться любов. Дуже часто, коли я досвідчував гостинність інших, відчував, як моє серце розвивається та росте в тому, щоб самому бути чутливим до тих, хто в дорозі, та проявляти до них гостинність.

МИКОЛА ЛУЧОК

30 ЧЕРВНЯ 2026

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**